

Kresna pravljica.

Bilo je dete, ki je imelo bolno mater.

»Kaj, če mamica ne ozdravijo, kaj boš počelo, dete, na svetu samo brez ljubljene majke?«

In dete, dobro dete, je skrbelo v mladem srcu, kaj bo z mamico, saj je mamica vendar vse njegovo življenje, vse njegovo veselje in radost. Kako je bilo lepo druga leta! Na spomlad — šlo je z mamico na njivo, bralo prvih pomladnih rož po dobri, in mamica mu je povedala vse, kako se pravi tej in oni roži in zakaj. Šlo je z mamico v hosto — oj, koliko ptičk! Kar mrgolelo je med vejicami, in iz grma so zletale v drugega z glasnim vriščem. Oj, povsod je bilo tako lepo, dokler so bili mamica zdravi!

»O mamica, vi ne smete umreti!« In mislilo je mlado srce in iskalo misli, kako bi ozdravilo majko. Iskalo jo je in jo je našlo.

Kresni večer je bil, tisti večer, ko se godijo v njem čudeži — tako je pomislilo dete. Trave bodo govorile, ptički si bodo ta večer pripovedovali o usodi ljudi, drevesa bodo šepetala o bogatih zakladih, ki so jih zakopali Turki pred davnimi leti v naših krajih, in sveti Janez, kralj tega čudovitega večera, bo delil zaklade, delil bo srečo vsem, ki so blažega, nedolžnega srca. Tudi meni jo bo dal dobri svetnik.

Tako je mislilo dete in steklo v cerkev in pomolilo pred svetim Janezom, ki stoji nad krstnim kamenom in krščuje Gospoda.

»Ljubi sveti Janez, glej, ko sem bil še čisto majčken, sem bil že krščen pri tvojem krstnem kamenu, usliši me sirotka. Kaj ne, da boš pokazal zelišče, ki bo ozdravilo mojo mamico. Koliko zakladov razdeliš to noč po vsem svetu! Kaj ne, ljubi sveti Janez, da boš tudi meni dal, da ozdravijo mamica?«

Tako je molilo dete zaupno. In glej — svetnik sveti Janez je pogledal na dete tako ljubo in prijazno. In dete je vedelo, da ga bo uslišal dobri svetnik, in šlo je veselo domov.

»Mamica, ozdraveli boste! Sveti Janez vam bo dal zdravje!« je prihitelo v sobo. »Prav gotovo vam ga bo dal; tako me je ljubo pogledal, ko sem ga prosil.«

»Bog te usliši!« je vzdihnila bolnica in milo se ji je storilo. O detinsko, čisto srce, ali se ne pogovarja s svetniki in angelci božjimi?

»Pojdeš iskat stelje, da boš nastlal po hiši! Danes na to noč pridejo angelci spat v vsako hišo. Le mnogo je nasuj, da ne bodo spali na trdem! In kresnic boš šel natrgat na vrt in jih boš zataknil za okna! Danes bo šel sveti Janez mimo, da bo videl, da tudi midva praznujeva njegov god,« so sinku veleli mati.

Otrok je pa ubogal, da more kaj storiti svetniku v čast, ki mu bo ozdravil mamico.

Vzel je jermenček in stekel v Steljnice in narval veliko butaro stelje in natrgal velik šop belih kresnic. Vso hišico je nastlal s steljo, da bodo na mehkem ležali angelci božji, in za vetrnice je zataknil rože svetega Janeza, da jih bo videl svetnik, ko bo šel zvečer mimo kočje praznovat v dobrave svoj god —

* * *

Z nemirnim srcem je šlo dete spat ta večer. Usta so šepetala drobno molitvico v čast svetemu Janezu, srce je upalo v neomajani veri in nadi, duša mu je drhtela v velikem pričakovanju in hrepenenju.

»Danes pridejo angelci v našo hišo, morajo me uslišati. Danes bo šel sveti Janez tod mimo in gotovo me usliši, saj me je tako ljubo pogledal v cerkvi.«

In glej — angelci so res prišli v zlatih suknjicah in z zlatimi perutničkami. Tiho so šepetali med sabo, kakor bi molili polglasno molitev in polegli so po steljici.

»Oj kako mehko se leži na steljici, ki so jo nastlale nedolžne roke! Pridno dete je to, ki nam je pripravilo to posteljico. Obdarovati ga moramo bogato.«

Tako so govorili angelci božji in so sladko zaspali.

Sveti Janez je pa pogledal skozi okno — o kako mu je žarel sveti obraz! Pogledal je skozi okno in velel angelcem: »Le pustite ves blagoslov v tej koči, ker pridno je dete in lep sprejem nam je pripravilo!«

In že je šel svetnik naprej kresovat v trate in dobrave, šel je čez polja in jih blagoslovil, da se je sklanjalo žito v ponižni pobožnosti, ko je sprejemalo svetnikov blagoslov — —.

Zjutraj pa, še preden se je zdanilo, so odšli angelci po prstih iz hiše.

Steljica je bila pa poležana, in bolna mamica so vstali še prej kot dete in niso bili nič več bolni.

Bogumil Gorenjko.

Bolna hčerka materi.

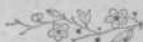
Z besedami so drugi god
voščili naši mami;
— a jaz bi raje tisočkrat
voščila ga s solzami.

A eno željo naj povem:
Naj Stvarnik večne sreče
nad nebom združinas enkrat,
kjer solza več ne teče.

Saj hčerine solze pozna
le mati ljubezniva;
le materina duša ve,
kaj v teh se solzah skriva.

Kjer ni se bati smrti več,
trpljenja in boleznj;
kjer hčer in mater vekomaj
zedinja vez ljubezni.

S. S.

Slovo od njiv.

Ah, najlepše razcvetela
mi je trata moja,
v solncu so zavalovala
polja zlata moja!

Jaz pa moram v tuje kraje
daleč proč od doma,
čez ta polja, čez te griče
moja noga roma.